

DOMINIK DÁN

**CIGARETKA
NA DVA TAHY**

CIGARETKA
NA DVA TAHY

Dominik Dán

CIGARETKA
NA DVA TAHY

slovarť

Text © Dominik Dán 2017
Published by arrangement with DANNKAS, spol. s r. o.
Translation © Jan Hanzlík 2018
Czech edition © Nakladatelství Slovart, spol. s r. o., Praha 2018

ISBN 978-80-7529-576-7

Všechna práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována nebo využita žádným způsobem a žádnými prostředky, elektronickými nebo mechanickými, včetně fotokopíí, nebo zaznamenána do informačních systémů bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

*Město, příběh a všechny osoby v této knize
jsou vymyšlené a jakákoliv podobnost se
skutečnými událostmi je čistě náhodná, jakkoli
se někomu mohou zdát jaksi povědomé...*

Nullum putaveris locum sine teste.

Nemysli, že existuje místo, kde by nebylo svědků.

(Seneca Mladší)

*Věnuji manželce Naně,
bez ní by DD byla jen písmena v abecedě.*

Za odborné rady a pomoc děkuji MUDr. Ivetě Černé, PhD., MUDr. Lucii Mihaleové, MUDr. Jaromíru Chorváthovi, MUDr. Denisi Valentovi, PhD., MUDr. Dušanu Rapošovi, CSc., MPH., Petru Bubeníkovi, Jozefu Ochránkovi.

Srdečně děkuji Richardu Müllerovi, že mi velkoryse dovolil použít část jeho originální tvorby – název. Cigaretka na dva tahy chutnala výjimečně.

Děkuji Juraji Hegerovi, Zuzaně Šeršeňové, Anně Šikulové, Daně Klimové, Ivaně Bottyanové, Ladislavu Donauerovi, všem zaměstnancům a spolupracovníkům Vydavatelství Slovart za obětavost, korektnost a hlavně trpělivost. Vydali jsme spolu dvacet pět románů, ještě pořád nás to baví.

1

BŘEZEN 1995

„Dej mi cígo!“

„Říkals, že za volantem nekouříš.“

„Jednu. Z toho se nestřílí.“

„Střílí! Dal sis předsevzetí, tak vydrž. Slíbils, že přestaneš a začneš tím, že v práci ani jednu, doma jednu, večer v hospodě dvě – a postupně míň a míň.“

„Tobě tak něco říct, ty návnado na krysy. Přestávám, fakt přestávám! Rozhod sem se a přestávám s kouřením, na to přísahám! Ale dneska jednu, výjimečně.“

„To je na hovno, takový přestávání, když začínáš den výjimkama. Prej jednu výjimečně za volantem! Kecáš! Cejtil sem to, už když si lez do auta! Měl si aspoň jednu doma.“

„Kristepane! Jednu ráno ke kafi. Kdo pije ráno kafe bez cigaretky? Debil?“

„Škoda že sme se nevsadili, už bych měl kilo v kapse.“

„Mamonáři zkurvanej! A prej kolega, kamarád! Měl bys mě v těžký chvíli podržet a...“

„Dyť tě držím, jak se jen dá, ty vole! Ale ty se nenecháš! Vydržel si sotva tři dny. Slíbils...“

„Slíbil, slíbil... Ale teď mám chuť! Nejen chuť, i potřebu. Víš, co je to absták?“

„Blbá výmluva podporovaná psychologama druhého nálevu. Ve skutečnosti nic takového neexistuje. Můj fotr vytáh dvě krabičky denně, jednou v neděli se probudil a řek si – dost! Už pět let nekouří. Jakej absták? Co je to absták?“

„Kamaráde můj zlatej, zapomněl si na malej, skoro nepodstatnej detail, že den předtim mu vzali pólku plíc.“

„Tomu se v odborných kruzích říká silná motivace, s ab-
stákem to nemá nic společného.“

„Teda, podívejme na mudrce! Pan doktor závozník! Asi
proto děláš závozníka, protože seš přemoudřejší pan dok-
tůrek. O abstáciích víš prd – a fotrem se neoháněj, hulil od
třinácti, sám mi to řek u piva. Dokud byl ještě normální...“

„Tak tohle si posral. Můj otec není normální? Vlastně máš
pravdu, už není normální. Uznávám. Nekouří, nepije, do
hospody nechodí, stará se o zahrádku, vysedává na zápra-
ží... Podle tebe a takovejch jako ty už fakt není normální.“

„No! Dyť říkám!“

„Poslouchej, podle tebe fakt není normální? Jen proto,
že přestal...“

„Brzdi, brzdi, jo? Hlavně se zase nerozjížděj. Nic sem tím
nemyslel. Můj děda kouří taky od malička a je mu osmde-
sát dva. Pořád mu chutná, pití i kouření.“

„Co to zamlouváš, co to kecáš! Jakej děda! Co se tu ohá-
níš nějakým dědou? Chceš si prostě zapálit, porušit slib
a nevíš, jakej argument bys ještě použil.“

„Argument...“ Řidič dodávky šeptem přiznal porážku.

„Ivane! Bacha!“

Závozník Peter ukázal prstem vlevo, řidič Ivan strhl vo-
lant vpravo.

„To je ale kráva, to uznej!“

Řidička v mrňavé mazdě mu nedala přednost, kdyby
Ivan chtěl, sešrotoval by ji přímo na cestě. Nechtěl, raději
přibrzdil a strhl volant.

„Kurva! Kráva! Vidíš, co se to na cestách dneska děje?
Kdo to má vydržet? Kdo to má dennodenně snášet? Bez
ciga? Tak dáš mi jedno nebo...“

„Ne!“

Řidič Ivan se naštvál. Na sebe, na svou slabost i na kole-
gu, že je tak zásadový, i za něj. Natáhl se po cigaretách, na
neochotného závozníka hodil vražedný pohled, z krabičky
pohozené na odkládacím prostoru palubní desky si zručně
vytáhl cigaretu. Stlačil tlačítko interiérového zapalovače, po-
čkal, až s hlasitým cvaknutím vyskočil, a potom si žhavou
spirálou připálil. První šluk byl magicky opojný.

S úlevou vydechl. Prostor mezi cigaretou a předním
sklem vyplnil hustý dým. Druhý šluk zavedl řidiče hloubě-

ji do ráje. Na chvíli ztratil pojem o čase i prostoru, vůbec mu nepřekáželo, že nic nevidí. Kdyby se mu malá mazda připletla pod kola teď, určitě by skončila ve šrotu i s tou krávou.

„Koukej, zase je chytili!“ zvolal závozník nadšeně.

Řidič Ivan se probral z opojení. V pravý čas, aby postřehl, co se děje na odstavném parkovišti.

„Dobře jim tak!“ Závozník neskrýval radost z neštěstí konkurentů. Největší radost je ta škodolibá. Řidič Ivan pro jistotu snížil rychlost, sundal nohu z plynu, aby si scénu vychutnali co nejdéle.

„Bude je to stát karton. Nejmní karton,“ odhadoval závozník. Radostí nadsakoval na sedadle jako neposedné děčko nudící se během dlouhé cesty na dovolenou v Chorvatsku.

„Kašlu na karton,“ hodnotil situaci řidič, „důležitý je, že je zdržej, v tom případě budeme ve velkoskladu dřív a nebudeme muset čekat, až naložej. Předběhneme je, konečně, aspoň dneska zůstanou za námi! Vždycky nám vytřeli zrak, teď sami doplatili na honičku, budeme první!“

„Tak přidej, ať to máme posichrovaný!“ popoháněl ho závozník Peter.

Řidič dodávky si vrazil cigaretu do úst, pevně sevřel volant a sešlápl plynový pedál. Přidal, vidina prvního místa v závodech o cigarety ho nabudila.

2

Tři týdny předtím se v autě vezla jiná dvojice.

„Romane, nepochlubil ses, že máš nové auto. To už nejsme kámoši nebo co?“

„Václave, kdybych to neměl říct tobě, tak už nikomu.“

„Tak si myslím, vlastně doufám. Tak co...?“

„Tchán se pochlapil.“

„Koupil ti vyvoněného renaulta?“

„Sobě, ale není lakomec. Říkal, že než se s Irenkou jakž takž vzmůžeme, můžeme si ho kdykoliv pučit.“

„Prima tchán,“ pochválil Romanovu rodinu Václav sedící na sedadle spolujezdce. Z kapsy vytáhl cigaretu, vložil si ji do úst. Pak se zarazil. „A může se tu kouřit?“

„Ty jo, ale klepej z vokýnka, víš, že starej je nekuřák. Plnej popelník by ho vytočil k nepříčetnosti, přišel bych samozřejmě o klíčky.“

„Jasnačka, klepu ven. Ale... Kde se spouští vokýnko?“

„Tady, pod opěrkou,“ Roman mu ukázal mistrovsky schovaný čudlík elektrického ovládání okna.

„To musel bejt odborník,“ nechápavě vrtěl hlavou Václav. „Proč to schovávaj, co je to za inženýry?“

Roman jezdil městem, Václav labužnický potahoval – opatrně, aby mu popel nespádl na zem, nedej bože na sedačku. Chtěl udržovat rozhovor, tak se zeptal: „Irena furt vrčí?“

„Furt,“ vzdychl Roman.

„Už ti ho vyfoukli?“

„Ne, ještě mi ho držej, ale chtěj aspoň zálohu.“

„Kolik?“

„Co kolik? To je jedno kolik, nemám ani floka, ani na zálohu, natož na celej.“

„Smůla. Takovej byteček! Druhej takovej tak snadno ne- najdeš. Jak dlouho ste už u tchána s tchýní?“

„Třetí rok.“

„Bože! Galeje, co?“

„Václave, galeje ani ne, rodiče sou super, i dům maj velkej, dali nám celý horní patro, vejdemo se, ale...“ Roman zaváhal.

„Ale tři roky stačily,“ doplnil ho kamarád.

„Největší kravál dělá Irenka, ne já. Nevěřil bys, ale ona se hádá s matkou víc než já, kterej je tam cizí. Každá chce mít svojí domácnost, obě chtěj velet jako dvě slepice na jednom hnoji.“

„Takže to občas zajiskří.“

„Kdyby jen zajiskří, poslední dobou už hoří,“ vzdychl Roman.

„Nejvyšší čas přestěhovat se do vlastního,“ radil Václav.

„Teda, podívejme na mudrce! Bez tebe bych na to nepřišel!“

„Já jen, že...“

„Dobře, dobře! Promiň. Když je řeč o bytě, automaticky mi stoupne tlak. Kdyby mi ho ještě pár měsíců podrželi, ale chtěj aspoň zálohu, jinak přijde na řadu druhej zájemce, a jak sem se doslech, je už i třetí, i čtvrtý. Kristova noho! Byl perfektní, cena vynikající, zájem velkej a já nemám ani na posranou zálohu! Vašku, potřeboval bych prachy jako sůl!“

„Já bych ti moh’,“ váhavě zkusil Václav.

„Hovno bys moh’, máš dost svejch starostí, natož ještě moje! Kromě toho těch pár korun by mě nevytrhlo. Václave, pochop, já potřebuju opravdový prachy, ne šušně! Balík, ne drobáky, chápeš?“

Václav cvrnkl nedopalek z okna, čudlíkem zavřel, pohodlně se zavrtěl v sedadle.

„Balík, balík...“ brblal si pod nos spolujezdec. „Balík. Dobře víš, že v práci ještě nikdo nezbohatnul a my dva chodíme do práce. Jenom do práce.“

„A co kdyby se to změnilo?“ skočil mu do řeči Roman. „Co kdyby...“ nechal myšlenku otevřenou.

Václav přestal sledovat cestu před sebou, zkoumavě se zadíval na kamaráda po levici. Chvilí čekal, zda se rozhýbe

sám, když ne, popohnal ho: „Co – co kdyby? Proč mluvíš v hádankách? Máš něco v merku? Tak už se vymáčkni!“

Roman se šikovně vyhnul špinavé hroudě zmrzlého sněhu, takové odpadávají z nákladáků a pro lehké osobní auto mohou být osudné, stačí na ně najet jedním kolem – a smyk je na světě.

„Doprčic! Viděl si ten ledovec?“

„Nezamlouvej to! Nejsme na Titaniku!“

„Nejsme,“ připustil řidič. „Co kdybych ti řekl, že vim o penězích?“

„Jakejch penězích?“

„Božskejch!“

„Co je to božskejch? Aspoň desítka pro každýho?“

„Desítka? Myslíš deset tisíc korun? Chlapče, Vašíku, vzbud' se! Za desítku bych ani neotočil klíčkem ve startéru, natož abych tě takhle vozil po městě.“

„Víc? Stovka?“

„Melouny!“

Václav se rozesmál.

„Romane, ty seš ale vemeno! Prej melouny! Ze začátku sem ti to normálně žral, skoro si mě dostal...“

„Myslím to vážně! De o milióny,“ prohlásil Roman tónem nepřipouštějícím pochybnosti.

Václav se přestal smát, jako když utne. Pohled do kamařadovy kamenné tváře ho ujistil, že nežertuje. Roman udělal další cestovní manévr – tentokrát se vyhnul díře s ledovou břečkou. Na konci zimy mohla mít hloubku i dvacet centimetrů, což by znamenalo zlomenou nápravu a nekompromisní zákaz dotknout se tchánových klíčků. Kromě toho nezbytnou opravu – a kde by na ni vzal!

Jezdil velice opatrně, auto bylo nové, klíčky jen vypůjčené.

„Myslíš to fakt vážně?“

Roman neodpovídal. Václav se zadíval na cestu. Najednou si uvědomil, kde jsou.

„Kam jedeme? Vytáhnul si mě na pivo, nebo ne? Nejedeme do Fontány?“

„Ne, jedeme ke Zlatému koňovi.“

„Až na výpadovku? Proč tak daleko? Nemáme ve městě dost hospod?“

„Máme, ale...“ Roman se odmlčel, záhadně se zašklebil.

„Když máme, tak proč se táhneme skoro až na hranice dalšího okresu?“ zuřil Václav, protože rozumné odpovědi se ne a ne dočkat. Dnes s tím parťákem byla opravdu těžká řeč.

Řidič našpulil rty, jako by do zpětného zrcátka posílal vzdušný polibek. Zatvářil se tajemně, potměšile se usmál. Václavovi to konečně došlo.

„My jedeme... jedeme na schůzku?“

„Hmm.“

„A jedeme dál od města, aby nás nikdo nepoznal?“

„Hmm.“

„A ten třetí ví o...“ nedopověděl, protože ani on netušil, o čem třetí ví.

„Hmm,“ do třetice souhlasil Roman.

„A to se mnou musíš hrát takovouhle debilní hru na přisně utajovanou akci?“

„Hmm.“

„Tak si vyser voko!“

„Nevyskakuj, nevyskakuj, laskavě sklapni, jo? Ani já ještě nevím všechno, tak co ti mám říct? Půlku, ze který beztak nebude půlka platit, všechno se změní nebo dokonce zruší? Na co tě budu balamutit, když není nic jistý? Jedeme, potkáme se, vyslechneme si ho, dáme hlavy dohromady, až potom se rozhodneme. Jasný?“

„No konečně sem se dozvěděl aspoň něco! Po půlhodinovým výslechu!“

Roman odbočil na parkoviště před motelem Zlatý kůň. Jak parkoviště, tak motel byly dobře schované na periferii města.

3

Byli první, kontakt ještě nedorazil. Roman se prošel po restauraci, ale známého nenašel.

„Nikde ho nevidím, ale nevadí, přišli sme o něco dřív. Podme sem do rohu, odtud máme nejlepší výhled.“

Sedli si do rohu s nejlepším výhledem. Servírka přišla hned – kromě nich měla na starosti jen čtyři hosty u dvou stolů.

„Dobrý večer, pánové. Co si dáte?“

„Dvě piva.“

„Desítku, dvanáctku?“

„Jakou máte dvanáctku?“

„Zlatýho bažanta. U Zlatýho koně zásadně zlatýho bažanta.“

„A vybíráte i příplatek za návštěvu zoo?“

„Dnes výjimečně ne.“ Usmála se, narážka na zoo se jí zdála celkem vtipná.

„Tak dva bažanty za dvanáct.“

„Něco malýho k večeři? Máme výbornej jelení guláš.“

„Ne, děkujeme, zatím jen pivečko. Možná pozdějc.“

„Prosím.“

Odběhla vyřídít objednávku.

Václav nervózně zaostřil na hodiny nad krbem.

„Kdy má přijít?“

„Nebud' nervózní, uklidni se. Přide, je spolehlivej.“

„Takže už ses s nim potkal, jo? Za mejma žádama!“

„Václave, už jsme si to vysvětlili... Aha! Co sem říkal? Už de! A ty ses bál.“

Ke stolu přistoupil mladík v jejich věku. Nabalený v modré péřové bundě vhodné i na alpské svahy, ale nepůsobil nápadně – únor byl mimořádně studený. Podali si ruce.

„Slečno!“

Servírka za barovým pultem zvedla hlavu. Roman jí ukázal tři prsty. Pochopila – také nový host si dá pivo.

„Tohle je Patrik,“ představil ho Roman.

„Tebe znám,“ Václav si ho podezřívavě měřil. Nedokázal si vzpomenout odkud. „Aha! Ty seš ze sídliště...“

„No.“

„Máš ségru, taková nohatá krátkovlasá blondýna.“

„No, Iveta.“

„Už vim.“

Přišla servírka, rozdala papírové tácky, před každého postavila mokrý půllitr.

„Ještě nějaké přání? Ne? Kdyby něco, stačí mávnout.“

Konečně osaměli, mohli se pustit do tajné debaty.

„Dobře, tak už se všichni známe, můžeme začít,“ slova se ujal Roman, šéf právě vzniklé party.

Už byli parta, protože jak řekl významný římský právník Ulpius Marcellus: *Tres faciunt collegium*. Tři tvoří společenství.

„Máš?“ obrátil se na Patrika.

„Mám.“

Patrik sáhl do náprsní kapsy u bundy a vylovil složený papír. Roman si ho přitáhl, zkontroloval okolí – nikde nikdo, nikdo jim necivěl na stůl –, až pak ho rozložil. Obvyčejný kancelářský papír s nákresem. Václav se nahnul – nějaký půdorys načrtnutý tužkou s červeným kroužkem uprostřed.

Roman se zahloubil do nákrese, Václav se nervózně napil, stále se cítil jako páté kolo u vozu.

„Dobře,“ zhodnotil nákres Roman. „Podle mě je to jasný a přesný. Dá se s tím pracovat. Můžeme se pustit do plánování.“

„Ehm,“ odkašlal si Václav.

„Samozřejmě, začneme tím, že se všichni tři seznámíme se situací,“ pochopil šéf party. „Vašku, už sem ti naznačil, že vim o způsobu, jak si vylepšit finanční situaci, přesnějc, zlepšit je v tomhle případě slabý slovo, hodně slabý, vlastně nic neříkající, protože de o prachy, o chechtáky, který nás zahojej do konce života.“

Václav se musel opřít. Vyvalil oči. Roman mluvil smrtelně vážně, a pokud ten řekne, že jde o peníze do konce

života, musí to tak být. Představa hromady, ze které se dá brát bez přestání až do stáří, ho naplnila úžasem. Fascinovala ho, lákala. I když o akci věděl velké kulové, už teď byl ochotný hlasovat pro.

„Patriku, jakej je poslední odhad?“

„Čtyřicet kilo.“

„Ředěnej?“

„Neředěnej.“

„Odhadovaná cena?“

„Podle naředění stoupá počet dávek, ale průměrně by to mělo hodit sedmnáct mega.“

„Výborně!“ chrochtal šéf. „Výborně.“ S odhadem byl nanejvýš spokojený.

„Čeho sedmnáct? A čeho čtyřicet?“ nechápal Václav, vlastně už mu svítalo, ale podvědomí se jaksi bránilo přijmout tak neuvěřitelnou informaci.

„Václave, tady Páta ví o skladu, kde je uloženejch čtyřicet kilo heroinu v maximální čistotě. Dá se to prodat jednorázově nějakýmu drogovýmu bossovi z podsvětí nebo si s tím nějakěj čas hrát, ředit ho doma a rozprodávat malejm dýlerům po pytlících. Tak nebo tak by to mělo hodit přibližně sedmnáct milionů korun. Dost pro každýho až do penze.“

„Her...“ Václavovi se sevřelo hrdlo, „... ák,“ polkl a dořekl. Musel se rychle napít, nějak mu vyschlo v krku.

„A co? Máš s tím nějakěj problém?“

„Ne,“ vyhrkl.

„De jen o to dostat se k němu, vyndat ho a vypařit se tak, aby nás nikdo nevyhmát. K tomu by nám měl pomoci Páťův nákres. Máš slovo, Patriku.“

„Ehm,“ odkašlal si autor nákresu, i on se napil. Z mezery mezi slánkou a pepřenkou si vzal nepoužité párátka. „Tady je hlavní vchod, tady je vjezd pro auta,“ jak mluvil, píchal párátkem do půdorysu. „Sou tam kamery, ale jen takovej malej vnitřní televizní okruh, dost zastaralej. Kamery zabíraj jen pár metrů venku, na autobráně je jedna nasměrovaná i dovnitř, ale bere jen pár metrů. Tohle tady,“ hrotem improvizovaného ukazovátka obkroužil celý objekt, „je plot z betonovejch tvárnic. Tady a tady je vršek betonu pojištěnej ostnatym drátem, ale v týhle zadní části je jenom

beton, do vejšky asi tři metrů bez drátu. Nikde žádný kamera, žádný pohybový čidla. A teď bacha!“

Oba posluchači zpozorněli, mimovolně se přisunuli blíž.

„V zadní části chybí nejen ostnác, ale i osvětlení. Jedna lampa je tady, druhá tady, třetí tady. Tyhle tři kroužky sou jako že lampy. Osvětlujou tak akorát prd, a ne prostor. Celou dýlku plotu hlídá zevnitř pochůzkář, jenže od jednoho konce k druhému to má tři sta metrů. Trvá mu to průměrně dvacet minut tam a dvacet zpátky, navíc se občas zastaví a zapálí si, takže i dýl.“

„Tři sta metrů za dvacet minut?“ nevěřil Václav.

„Je ve službě, ne na olympiádě, nemá kam spěchat, se silama musí vydržet do vystřídání, tak se fláká z nohy na nohu, natahuje čas.“

Oba přikývli. Logické vysvětlení.

„Kromě toho sem za plotem strávil dvě noci, osobně sem si to stopoval, na ty časy se můžete spolehnout.“

„Věříme ti, pokračuj.“

„Dobře. Přístupovou cestu sem zvolil právě tudy, přes zadní plot. Proč? Za prvý, je to nejnižší místo nepojištěný ostnatým drátem. Za druhý, není tam žádný zabezpečovací zařízení ani dostatečný osvětlení. Našel sem dvě místa skoro úplně ve tmě. Za třetí, k plotu se dá zvenku dostat celkem nepozorovaně. Tady končí slepá ulička, odtud začíná řídkej lesík, za nim už sou jenom pole. Po celý dýlce plotu vede zvenku odvodňovací kanál. Od plotu je zhruba dva metry, tady uprostřed tři, ale ke konci se zase přibližuje. Hlubokej je asi půldruhýho metru, šikmý stěny sou obložený hranatejma betonovejma tvárnícema. Nikdo ho nečistí, je hustě zarostlej i teď v zimě. Ne zelení, připouštím, ale suchym sajrajtem, ale nevadí, kryje dokonale.“

„Takže by nás bez problému schoval a přived až k plotu?“

„Samozřejmě, dyť sem vám říkal, že cestu už sem si vyzkoušel. Dvě noci sem se tudy flákal nahoru dolu a nikdo o mě nezavádil.“

„Výborně, pokračuj!“

„Plán je následující. Tady,“ párátkem píchl na okraj nákresu, „ve tmě slepý uličky necháme auto, dál pudeme pěšky